PE MARGINEA UNUI GLOSAR DIALECTAL.
Atestări „involuntare” (V)

IULIA MĂRGĂRIT

La parcurgerea unui glosar dialectal, lectorul are posibilitatea de a face cunoştinţă cu două categorii de cuvinte. În mod firesc, cele dintâi, asupra cărora se opreşte, compun corpusul de cuvinte, reţinute de către autor în acest scop. Dacă „se adânceşte în lectură”, atunci are revelaţia unei faţete de plan secund, în sensul reperării altor cuvinte, în definiţii, – care au servit la reproducerea cât mai fidelă a unui anumit semantism – ori chiar în citatele selectate pentru a ilustra un sens, o formă. Făcând uz de lectura integrală a fiecărui paragraf monografic, de la un capăt la celălalt al glosarului, cititorul va dobândi o recoltă, deloc neglijabilă, de lexeme lăsate în afara interesului momentan al autorului din diverse motive care aici nu interesează. Ceea ce ar trebui să intereseze ar fi urmărirea acestei „mase” lexicale, evident, din punctul de vedere al posibilităţii de a recupera componentele acesteia într-un virtual glosar, pentru compatibilitatea lor cu profilul unei astfel de lucrări. Categoria de lexeme identificate, susceptibile de a fi promovate într-un corpus de cuvinte, le-am denumit „atestări involuntare”, pentru că, prin poziţia lor, dincolo de voinţa autorului, confirmă o realitate lingvistică, neluată în calcul de către acesta.

Cazul de faţă reprezintă încă o întreprindere de acest fel, dovadă a situaţiei generale, reperabile la nivelul lucrărilor din categoria glosarelor. Oprindu-ne asupra *Glosarului dialectal,* semnat de Ştefan Paşca[1], am reţinut o cantitate eterogenă de material, potenţial interesant ştiinţific. Pentru comentariu, am recurs la o anumită sistematizare, după diverse criterii orientative.

1. După principiul atestării, se pot separa două categorii: 1. cuvinte inedite. 2. cuvinte confirmate de dicţionare.

1.1. *Cuvinte inedite ca sens şi / sau formă*.

1.1.1. *Unităţi lexicale simple*.

aseamăn s.m. „seamăn” s.v. *pocauă* „**aseamăn**, pereche” (Turda). Cuvântul atestă existenţa prefixului *a-* < lat. *ad*, în zonă, susţinut de prepoziţia omonimă, şi, în

[1] Ştefan Paşca, *Glosar dialectal* [Paşca, *Gl.*], alcătuit după material dialectal cules de corespondenţi din diferite regiuni. Bucureşti, Editura Cultura Naţională, 1922 (Academia Română, Memoriile Secţiunii literare. Seria III, tom. IV, mem. 3).

FD, XXXV, Bucureşti, 2016, p. 107–119

BDD-A24895 © 2016 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:00:17 UTC)

acelaşi timp, caracterul labil al acestuia, evident în jocul formelor simple şi al celor cu augment (formele hipercorecte confirmând cursul acestuia în anumite regiuni). Extensiunea cuvântului, în cazul de faţă, se explică prin atracţia verbului *asemăna* (*refl.*) < lat. *assimilare* şi a familiei acestuia, care, alături de *semăna* < lat. *similare*, ilustrează procesul de amplificare şi simplificare, pe baza formantului *a-*. Pentru cazul invers, v. *infra, stupuş*;

boabe s.f. pl. [fig.] „desene geometrice, de formă rotundă, de dimensiuni mici, repetate simetric pe o ţesătură de altă culoare; picăţele” s.v. *puioară* „haină femeiască făcută dintr-o stofă cu **boabe** albe” (Turda). Este vorba de un regionalism care corespunde lexemelor *buline, picăţele*, din limba standard;

ciopor s.n. „cireadă de boi” s.v. *ciurdă*, în conformitate cu departajarea operată de autor în definiţie „cireadă de vaci/cea de boi se numeşte **ciopor**” (Turda). S-ar putea să reprezinte o modificare semantică locală;

coanele s.f. pl. „ielele”, var. contrasă din *cocoanele,* s.v. *ciriclii,* se înscrie între numele acordate, de către săteni, unor personaje fantastice feminine, drept *captatio benevolentiae* (informaţia provine din Gorj). Pentru credibilitatea explicaţiei apelăm la un scurt fragment dintr-un descântec de *apucat* pentru sugari, din Olt, judeţ de frontieră între Muntenia şi Oltenia, encomiastic în formula de adresare: *„— Veniţi, voi, **lăudatelor** şi **trandafiriilor**, **vrednicilor** şi **puternicilor**, **cuconiţelor**, **preoteselor** şi **jupâneselor**”* – Iovescu, *Nunta*: 150);

dambla s.f. s.v. *vânt* „în anume întrebuinţări are înţeles de întâmplare rea, **dambla**”, cu o completare a explicaţiei, furnizată de autor „e cunoscută teama pe care au ţăranii faţă de vânt, mai ales toamna” (Bihor, Huned.). De fapt, este vorba de convingerea că anumite maladii de felul apoplexiei, paraliziei, sunt colportate de către „fenomenul meteo”. Dezvoltarea de sens, lipseşte din sursele documentare. Nici ŞIO şi nici Suciu II nu au identificat-o;

desrăsuci vb. tranz. „a executa o operaţie inversă celei de răsucire” s.v. *deslâna* „a destrăma, **a desrăsuci** lâna toarsă” (Bistriţa-Năsăud). Încadrabil în categoria formaţiilor spontane, create pentru a exprima inversul unei acţiuni, verbul nu a fost preluat în DLR, probabil nu din acest motiv, ci datorită poziţionării în definiţie, ca „atestare involuntară”;

duhănaş, dim. afectiv (Puşcariu 1937: 310) de la *duhan* „tutun” s.v. *păpa*: *Îmi păpai azi **duhănaşu** la baie* (Criscior-Hunedoara). DLR a înregistrat, exclusiv, numele de agent omonim. În acest caz, relaţia de omonimie nu afectează comunicarea, derivatele având funcţii diferite: obiect, subiect;

feciorand s.m. dim. (după DA, prin Ban. şi Transilv., s.v. *feciorandru*), figurează s.v. *ţangâu* (Turda). Cuvântul a fost redimensionat, prin contragere din forma integrală *feciorandru*, probabil, nu atât din cauza lungimii, cât a repetării laringalei [r] (alte derivate cu acelaşi afix, în absenţa consoanei menţionate, nu au suferit modificarea: *băieţandru, flăcăiandru,* poate, şi pentru că sunt dublate de cvasisinonimele *băietan, flăcăoan*). Prin suprimarea parţială a afixului, în cazul semnalat, între formele lungi şi cele scurte ale seriei se realizează o anumită simetrie: *băieţandru, flăcăiandru, feciorandru* faţă de *băietan* (şi *băieţan*), *flăcăoan, feciorand*;

BDD-A24895 © 2016 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:00:17 UTC)

feştele s.f. pl. „vopsele” s.v. *căni* „a vopsi ouăle de Paşti: *Se pun în «zăr» «**feştele**», «scorţişori»*” (Valea Someşului). Cuvântul-titlu ar putea reprezenta pluralul deverbalului *feştealã*. La rândul lui, la data apariției glosarului, verbul *feşti* este atestat numai în Maram. (Bud, P.P.: 78). Abia peste câteva decenii va dispune de atestări mai numeroase: MAT. DIALECT. I: 255, pentru Petroşeni, *Lexic. reg.*, II: 99, Hunedoara, sau, chiar în afara arcului carpatic: Vâlcea, *ib.*: 25. În MDA, va fi inclus pe baza informației din *Chestionar pentru un atlas lingvistic al limbii române*, II. *Casa*. Sibiu, „Dacia Traiană”, 1926. În conturarea cuvântului, aportul sinonimului *vopsele* (sg. *vopsealã*) a fost, probabil, decisiv;

feştui vb. tranz. „a vopsi” s.v. *neruc: „— Bagă de seamă, să nu-mi **feştuie** lâna nerucă!”* (Crişcior-Hunedoara). Verbul ar fi putut apărea prin schimbare de sufix de la *feşti*, în ipoteza că acesta ar fi cunoscut o atestare mai largă;

feţeze, să ~, în expr. *~ ~ pâinea*, vb. tranz. conj. prez. 3 sg. [la copt] „să prindă culoare pâinea, să se rumenească” s.v. *zăgneată* „mănunchi de nuiele aprinse în gura cuptorului ca «**să feţeze pâinea**»” (Sângeorz-Băi). DA a înregistrat *feți* 1. cu mențiunea (rar) „a colora, a sulemeni; a vopsi subțire”, după Polizu, Dicț. Denominativul este analizabil prin baza derivativă *față* înv. „culoare”, după dicționarul-tezaur, calc impulsionat de slavonă, unde *lice* semnifica, deopotrivă, 1. „visage”. 2. „couleur”. Începând din secolul al XVII-lea, şi până în plin secol al XX-lea, *față*, cu înțelesul calchiat, a cunoscut o largă răspândire, întrucât suplinea un gol în limbă: lat. *color* nu fusese moştenit de limba română. Aşa se explică glosa DA pentru *coloare* 1. „*față* II.2., *floare* IV.2.”, o evidentă succesiune sinonimică, cu cel de al doilea membru, tot un calc din slavonă (DA s.v.), uzual încă în 1934 (anul de apariție a volumului F-I, din DA). Crearea verbului *feța*, deloc întâmplătoare, a fost înlesnită de un anumit antecedent. Între timp, baza derivativă dezvoltase o accepție specifică domeniului culinar, cu referire la produsele preparate prin coacere: „colorit special, obținut la cuptor”, inclus, de multe ori, în „fişa de prezentare” a unui asemenea produs: *În Țara Românească, brutarii adună rămăşițele... simiților, covrigilor, lipiilor şi a brânzeturilor, le înmoaie şi amestecul făcut îl coc din nou şi-l vând sub numele de pogace. Forma e de turtă şi... **fața** aproape **cafenie*** (Zanne, P., IV: 95). Textele dialectale, culese din Muntenia, confirmă înțelesul şi în bucătăria țărănească: *Şi la urmă, îl spoim* [cozonacul] *cu gălbenare de ou să-i facem **față*** [= culoare] *frumoasă* (AFLR / pct. 834). Graiurile din aria nordică „au mers mai departe”, creând verbul aferent, mărturie a perpetuării semantismului arhaic, calchiat după slavonă. Longevitatea înțelesului, a fost asigurată de posibilitatea decriptării acestuia într-o cheie aproximativă, dat fiind sensul de largă răspândire *față* „aspect general”. *A feța pâinea* „a rumeni...” constituie o expresie inedită, nu numai prin conjugarea diferită a nucleului verbal, în comparație cu DA, dar, mai ales, prin complementul direct. Din păcate, prin condiția de „atestare involuntară”, expresia a fost condamnată la nepromovare în rândul cuvintelor-titlu, implicit, la necunoaştere;

fleandură s.f. s.v. *ştefănie* „lovitură cu palma, **fleandură**”, comunicat din Bistrița-Năsăud;

BDD-A24895 © 2016 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:00:17 UTC)

fuşări „a trage chiulul” se întâlneşte în explicaţia etimologică, pentru verbul-titlu, *înţepuşca*: *„– Hai, curăţeşte-mi poalele, că de cusut le-oi înţepuşca eu mintenaş*. Contaminat [sic!] din *înţepa* «a împunge» şi *puşca* «**a fuşări**, a trage chiulul»” (Sângeorz-Băi);

hădăragă s.f. s.v. *ciuzi*: *Verigi care se pun la* ***hădăraga*** *sau mânerul îmblăciilor* (Someş); s.v. *dârjea*: *Bota, bățul de care se ține* ***hădăraga*** *îmblăciilor* (id.). Schimbarea de gen s-ar putea datora atracţiei exercitate de *botă*, prin care se şi defineşte;

înholba, *a ~ ochii*, glosa verbului *îmbălgina*: *îmbălgină ochii! =* ***înhoalbă*** *ochii!* (Jina, Sibiu) (DAms.). În ataşarea prefixului (*holba* > *înholba*) nu poate fi străină relaţia de sinonimie care ar fi determinat analogia;

motocină s.f. „moţ, moţochină” s.v. *copală*: „rudă [= prăjină, par] cu **motocină** în vârf care se pune în vie în semn de oprire” (Valea Someşului). Pentru crearea cuvântului, am putea invoca depalatalizarea, cu punctul de plecare *moţochină* > *moţocină* > *motocină*, pentru departajare sg./pl.;

nedespoiat [porumb ~] adj. fig. „cu pănuşe” s.v. *drugă*: *porumbul* ***nedespoiat*** *şi* ***nesfărâmat*** (Sângeorz). Derivatul analizabil prin *despoia* „a înlătura pănuşele de pe ştiulete”, în mod surprinzător, cu atestări în aria sudică – DGS II, s.v. *despuia*[1], preluat ca element regional în DLR s.v. 5., atestă o circulaţie mai largă;

nesfărâmat [porumb ~] adj. „nedezghiocat” v. *nedespoiat*;

oprelişte s.f. „sperietoare” s.v. *ciurc* „**oprelişte**, ciuhă, semn pus în fânaţe care arată că e oprit păscutul” (Someş). Denominativul se explică prin baza *opreală*, la rândul ei, un deverbal, care, fapt important, perpetuează semantismul arhaic „a interzice” (v. DLR s.v. *opri* 4., cu citate pentru prima jumătate a secolului al XIX-lea);

pânzărie s.f. „pânză” s.v. *motroaşcă* „un scăuneţ înfundat cu **pânzărie**” (Turda). În ciuda sufixului colectiv, derivatul nu confirmă valoarea, fiind sinonim cu baza (cf. *mătăsărie* înv. şi reg. „ţesătură de mătase”: *Mi-ai prăpădit rochia de* ***mătăsărie*** – Caragiale, *Opere,* IV: 267);

pocâşi adj. pl. [d. cai, măgari] „cu picioarele umflate” s.v. *ciumpaş: E ciumpaş ca măgarii hăi* ***pocâşi****; umblă ciumpaş de picioare* (Bistriţa-Năsăud). Faţă de *pocoş* „id.” < magh. *pokos, pocâşi* reprezintă o variantă locală;

pucului vb. s.v. *tâmbuli* „**a pucului**, a ajunge la înţelegere” (Someş). Neatestat până în prezent, *pucului* s-ar putea raporta la *păcui*, cu acelaşi înţeles, inclus ca var. s.v. *păciui*. Unica atestare provine din Jipescu, O.: *Nici o sută de ani n-au* ***păcuit****!* (*ap.* DDRF, cf. DLR). Pentru verbul în discuţie, *pucului*, ca ipoteză de apariţie, presupunem schimbarea de sufix, *păcui* < *păcălui*, urmată de modificări fonetice inerente, poate sub influenţa expr., foarte frecvente în aria nordică, *a pune pace* „a înceta ostilităţile, a încheia pace”, dat fiind semantismul verbului (cf. volumul recent de M.M. Deleanu, *Pune, Doamne, pace-n ţară!*, Timişoara, 2015);

purculeţ (de fân sau de otavă) s.n. s.v. *clăpiţă* (Hunedoara), nu figurează în DLR s.v. *purculete.* El ar putea reprezenta o refacere din pl. *purculeţi*, sg. *purculete* (v. DLR s.v. *porculete*);

BDD-A24895 © 2016 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:00:17 UTC)

scăuneț s.n. dim. de la *scaun* s.v. *motroaşcă* „**scăuneț** înfundat cu pânzărie” (Turda);

scorțişori s.f. pl. s.v. *căni* „a vopsi ouăle de Paşti *(Se pun în «zăr» «feştele» şi «**scorțişori**»)*”. Pluralul semnalat nu apare în DLR: *Băcanul* [pentru colorat] *se mai numeşte şi scorțiță, **scorțişoară** sau lemnuş* (Pamfile, Lupescu, *Crom.*: 186). În acest caz, nu excludem posibilitatea unui plural analogic poate după *crenguşoară*, pl. *crenguşori*, utilizată, de asemenea, în cromatica populară;

spetează s.f. s.v. *peteică* „împletitură de sfoară de tei sau **spetează** în care se pune oala cu supă care se duce la lucrători la țarină”.

1.1.2. *Unități lexicale dezvoltate*.

1.1.2.1. *Cuvinte compuse*.

căldare de fiert „cazan pentru fiert țuica” s.v. *poarcă* „vrana butoiului în care se transportă, la **căldarea de fiert**, prunele pentru țuică” (Gorj);

făină de cucuruz „mălai” s.v. *lăpiştoc*: „turtă de **făină de cucuruz**…”;

făini de piatră „nisipuri aurifere” s.v. *romuri* „**făini de piatră**, trecute prin şteampuri, care conțin aur” (Huned.). Compusul a apărut, firesc, în zonele de exploatare a metalului prețios din Apuseni şi din împrejurimi;

fântână cu bortă „construcție alcătuită dintr-o groapă cilindrică sau prismatică, cu pereții pietruiți, cu ghizduri, săpată în pământ şi care serveşte la alimentarea cu apă” s.v. *bududău* (Sibiu). Numele cu determinant marchează distincția între *fântână* „izvor (natural)” (sens etimologic, v. lat. *fontana*, având curs în zonă) şi amenajarea făcută de om;

frunză de cucuruz „pănuşă” s.v. *pițeană* (Turda). Compusul a promovat motivul melosului popular, *frunză*, în nord, față de *foaie*, în sud, de fapt, sintagma corespunzătoare, în cazul de față, fiind *foaie de porumb*: [Porumbul] *se culegea curat, **foaia de porumb** rămânea la tufă* (TDM III: 908, pct. 852, Drăgoieşti, Ilfov);

învelitoarea de la gât „fular” s.v. *flutură* „**învelitoarea de la gât** înnodată în forma unui fluture” (împrejurimile Sibiului). Glosa corespunde, mai degrabă, unei improvizații, în absența termenului specializat;

neam slab „neam prost” s.v. *genciu* „**neam slab**, înapoiat, păcătos” (Maramureş);

slabă de lucru „ineficientă, fără randament” s.v. *drugă* „nume de ocară dat femeilor bune de gură şi **slabe de lucru**” (Sângeorz);

şezutul de la trăsură s.v. *jiț*, definiția constituie o glosă improvizată, demnă de aceea din DA s.v. *jeț 2.* „lăvicioara mobilă, îmbrăcată în piele, mai adesea cu răzemătoare, care se pune în căruță”.

1.1.2.2. Expresii:

„*a face muşama*” s.v. *cotârji* (Bihor). Neînregistrată pentru Transilv., expresia semnifică „a mistifica, a ascunde, a face să dispară ceva fără urme, a face curat pentru a distruge probele unei fapte”. Atestarea prezintă interes, ca punct de plecare pentru versiunea verbală a expresiei citate, *muşamaliza* (cf. Dimitrescu, *Locuțiuni*: 54 – *pentru a explica verbele **a închiria, a încolți, a muşamaliza, a iordăni**, trebuie să pornim de la unitățile locuționare: **a da, a lua în chirie, a lua în colți, a face***

BDD-A24895 © 2016 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:00:17 UTC)

muşama, a duce cu iordanul; pentru aceeaşi opinie, v. şi Iordan, *Stilist.*: 312), şi, totodată, pentru a confirma prezența elementelor turceşti dincolo de Carpați. După Suciu 2011: 256: *cercetările dialectale nu revelaseră încă, la sfârşitul secolului al XIX-lea, faptul că românii ardeleni foloseau deja, în unele cazuri, chiar cu câteva veacuri înainte, destul de multe cuvinte de origine turcă, majoritatea acestora trecând munții şi extinzându-se în spațiul transilvănean ca urmare a relațiilor, contactelor şi schimburilor neîntrerupte între locuitorii de dincoace şi de dincolo de Carpați*. Acesta este şi argumentul pentru care am reținut locuțiunea, de largă circulație, în afara arcului carpatic;

a (se) înveli la cap „a (se) îmbrobodi" s.v. *chindeu* „un fel de pânză în forma unui ştergar cusut la capete cu flori şi «cipcă» cu care **se învelesc la cap** femeile în sărbători" (Someş);

pă-țâcă-pă-mică [sic!] „continuu, mereu, întruna, în fiecare clipă", s.v. *iuşdi* „a se chinui într-o boală": *Era rău beteag; tăt **pă-țâcă-pă-mnică** se iuşdea, de gândeai că nu-i cu mintea toată* (Huned.). Construită pe baza unui vechi cuvânt moştenit din latină *mică* < *mica*, conservat în expresii *a face (pe cineva) mici şi fărâme* „a nimici, a face praf şi pulbere", *pe mică, pe ceas* „continuu, mereu", în pron. negativ *nimic(ă)* < *ne mica*, în diverse variante, expr. marcată grafic a cunoscut modificări prin ajustare eufonică, *pe mică, pe țică*, dar şi confuzii, prin uitarea cuvântului moştenit: *pe nimică, pe țică* (cf. DLR s.v. *țică*). Varianta identificată, exclusiv, ca „atestare involuntară", nefiind „la vedere", nu a fost valorificată de DLR. Grafia în care a reprodus-o Şt. Paşca atestă tendința către fuziune, fapt confirmat, ulterior, în *pățâcămică*, adv., modelat prin contragere, inclus în „Vocabular regional" – Țara Bârsei, deci tot din Transilv. (LR, VIII, 1959, nr. 5: 86). Varianta sudată se explică, pe deplin, prin „atestarea involuntară" reperată în Paşca, *Gl.*;

a sta nod „a sta grămadă" s.v. *bot* (Someş), metafora nucleului lexical exprimă modul extrem de strâns şi înghesuit, ca organizare a unei mulțimi, într-o situație dată.

1.2. În categoria faptelor atestate am distins mai multe subcategorii.

1.2.1. „Atestarea involuntară" din Paşca, *Gl.*, orientându-ne după dicționarul-tezaur, ar fi constituit cea de a doua confirmare:

afundătură s.f. s.v. *zănoagă* „**afundătură** într-un râu, vâltoare" (Alba). DA înregistrează cuvântul, pentru acest semantism, cu o singură apariție, în scrierile lui Ispirescu, citată, de altfel, şi în CADE. Sensul atribuit de cele două surse: „înfundătură", în SDLR este înlocuit cu „adâncitură", reproducându-se, astfel, sensul corespunzător;

aur slobod „aur masiv" s.v. *troc*: *La anumite intervale, băieşii care lucrează pe **aur slobod** sunt reținuți la ieşirea de la şut pentru a fi examinați dacă au furat sau nu*. Conturat în limbajul băieşilor, *aur slobod* a fost selectat de Frâncu, Candrea, M.: 41 între cuvintele întrebuințate de aceştia ca „termeni speciali" [= specifici];

bordeu s.n. „locuință primitivă săpată în pământ" s.v. *cocioarbă* „**bordeu**, hurubă" (Turda). Inovația a apărut, probabil, prin refacerea unui nou sg. după pl.

BDD-A24895 © 2016 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:00:17 UTC)

bordeie sau după dim. *bordeuț*, fiind confirmată pentru partea de nord, doar de SDLR, motiv pentru care l-am reținut în listă. Varianta prezentă în GN I: 502, pentru jud. Fălciu (*dinaintea* ***bordeului***) nu a fost valorificată în DA. Mult mai târziu, DGS I confirmă *bordeu* s.v. *bordei*, pentru jud. Tulcea;

ciucălău de cucuruz „știulete” s.v. *puțiene* „pănușile care se desprind de pe **ciucălăul de cucuruz**” (Năsăud), consemnat în DA dintr-o singură sursă: *Câte o broşură învăţătoare meşteşugului de a face zahăr din* ***ciocălăii de cucuruz*** (Negruzzi, I: 3, după DA) necesită determinant datorită sintagmei paralele *ciucălău de brad* „con (de brad)”, cunoscută în graiurile nordice: *Ceaiul* ***cucuruzului de brad*** *alină durerea de măsele* (Păcală, *Răşinari*: 256);

clevetici s.m. „intrigant” s.v. *lefârgău,* după DA, numele personajului din piesa lui Vasile Alecsandri ar reprezenta o creație de autor. MDA a renunțat total la cuvânt. Oare acesta va fi fost motivul?;

gozari s.m. pl. s.v. *avrămuț* „numire ce să dă aurului de către cumpărătorii contrabandişti numiți «**gozari**», pentru a nu fi înțeleşi”; s.v. *mijgoarț* („«aur», e un termen argotic al băieşilor şi al **gozarilor**)” (Apuseni). Derivatul fusese reținut deja de Frâncu, Candrea, M: 40;

gujbă s.f. „legătură” s.v. *curmete*, în DA, var. *gujbă*, s.v. *cujbă*, a fost comunicată, de pe Valea Someşului, de N. Drăganu, iar în Pașca, *Gl.*, provine din Gorj;

hurubă s.f. „bordei” s.v. *cocioarbă* (Turda) apare, anterior, tot pentru aceeaşi provincie, în *Doine:* 145;

lăbărțoasă adj. f. s.v. *tâmpănă* s.f.: „burtă **lăbărțoasă**” (Valea Someşului), în DLR figurează cu o unică atestare, preluată din *Gl. Argeş*, deci, pentru o arie opusă;

mezdreală s.f. „unealtă cu care se netezeşte un lemn, **mezdreală**” s.v. *cuțitoaie*, comunicare din Gorj, dar înregistrată şi din Beiuş (v. DLR s.v. *mezdrea*);

nădrăgar s.m. „nume depreciativ dat de țărani persoanelor care poartă pantaloni (croiți, după moda apuseană)” *s.v.fliort* (Valea Someşului). Pentru *nădrăgar*, DLR înregistrează o singură atestare din Transilvania, cea din Pașca, *Gl.* ar fi fost a doua şi tot din aceeaşi zonă;

spornică adj. f. „fecundă” s.v. *iepurină* „femeie **spornică**, cu copii mulți”. Cu acest sens, cuvântul a fost reținut în DLR în virtutea unei mențiuni din opera lui Petru Maior.

1.2.2. „Atestarea involuntară” confirmă unele elemente învechite ca formă sau sens.

a prep., ~ *munte* „la...” *s.v. flamă: S-a dus* ***a munte*** *cu toată flama* (Jina). Înregistrarea construcției arhaice urmează celei din Orlat, consemnată în HEM, ambele din zona Sibiului (v. DA s.v.);

arător adj. în *loc* ~ s.v. *delniță* „bucată de loc **arător**, îngustă şi lungă”. După DA, adjectivul are regim restrictiv: numai ca atribut pe lângă *pământ* ~ sau *loc* ~ (Sângeorz-Băi). În astfel de contexte, în dicționarul-tezaur, *arător* figurează pentru sec. al XlX-lea;

afund „adânc” s.v. *lăpast* „noroi **afund**, mocirlă pe marginea râului” (Someş),

BDD-A24895 © 2016 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:00:17 UTC)

concurat de sinonimul din glosă care s-a generalizat;

bătaie s.f. „bătălie” s.v. *fede* „vlagă, putere, vânjoşie”: *Nu-i fede în bărbată-mieu* [sic!] *de când o fost în* ***bătaie*** (Huned.). Ultima atestare a cuvântului, în DA, provine din Jarnik-Bârseanu, D.: 299;

cămin „cuptor” s.v. *comeniță* „vatră, cuptor, **cămin**” (Bihor), după DA, ar părea un semantism ieşit din circulație, singura atestare fiind din opera lui Dosoftei;

căsar s.m. „casier” s.v. *lăderiu* „**căsar** comunal” (Jina, Sibiu). Derivatul, în forma *cas(s)ar(iu)*, este consemnat în DA, ca învechit şi artificial, pentru Transilv. şi Bucov.;

căşuna vb. < lat. **casionare* s.v. *râcâi* „a produce o durere fizică pe neaşteptate (fără subiect)”: *Nu te râcâi atâta cu lemnele că-ți* ***căşunează*** *în şele* (Huned.). Atestat în limba veche, *căşuna* a fost inclus şi în LB;

dobitoc s.n. „animal domestic” s.v. *pârjac* „om sau **dobitoc** nedezvoltat de ajuns” (Sângeorz-Băi), curent în limba veche, astăzi, în evident declin, pentru acest sens;

dulceață „bomboană” s.v. *bobuță* „bomboană, **dulceață**” (Someş). Atestat la românii din afara țării (TD - Ung., *Gl.*; *Rom. Ung.*, *Gl.*; TD - Bulg., *Gl.*), DLR nu înregistrează semantismul, de unde se poate vedea importanța „atestării involuntare”;

fierbe vb. „a găti” s.v. *şporhei* „cuptorul pe care **se fierbe**” (Bihor), cu atestări pentru limba veche, în DA, s.v. II.1.;

grumaz s.m. „gât (parte externă) s.v. *jgâtă* „umflătură la **grumaz**, guşă, orice umflătură pe cap” (Sângeorz-Băi);

jeler s.m. „clăcaş” s.v. *cominţag* (Turda). Cuvântul a circulat în Transilv. până la 1848 (v. DA s.v. 1.).

hurubă s.f. „cocioabă” s.v. *cocioarbă* „bordeu, **hurubă**” (Turda). Lexemul perpetuează forma etimologică din maghiară: *huruba*;

legumă „mâncare gătită” s.v. *bădărău* „pâne [sic!] cu **legumă**” (Someş), cu atestări în DA până la 1900;

limbă s.f. „colectivitate de oameni care vorbesc acelaşi grai, au aceeaşi etnie şi aceeaşi credință păgână sau considerată drept păgână” s.v. *limboață* „nume de ofensă dat străinilor de altă **limbă**” (Gorj). Cu circulație în limba veche, cea mai târzie atestare provine din folcloristica maramureşeană (Bârlea, *Balade*, I: 66);

morțeşte adv. „ca la mort” s.v. *cânta* „a plânge în gura mare, a boci” (*Se cântă tot* ***morțeşte*** – Turda, Huned.) figurează în DLR s.v. 1., cu mențiunea „înv. şi reg.”, pe baza înregistrărilor din diverse părți ale Transilv. (I. Pop-Reteganul, Alexiu Viciu, Papahagi, Maram.). „Atestarea involuntară” din Paşca, *Gl.* ar fi completat tabloul atestărilor din spațiul intracarpatic;

munci vb. s.v. *meleşti* „**a munci**, a chinui, a schingiui, a zdrobi” (Turda), cu largă răspândire în limba veche, ultimul citat provine din opera lui M. Sadoveanu, Transilv. fiind reprezentată prin *Noul Testament* (1648). Fără comentarii!;

obrăza, a ~ vb. „a certa, a face de ruşine” s.v. *ciordisi* (Someş), prin

BDD-A24895 © 2016 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:00:17 UTC)

semantismul consemnat, figurează în DLR ca „înv. şi reg.” s.v. *obrăzi* 2., pe baza unei comunicări a lui Şt. Paşca din ţinutul Hunedoarei: *Am chemat-o şi am* ***obrăzat****-o pentru ceea ce a făcut*. Cu acelaşi înţeles, DA înregistrase *brezi*, după informaţia folcloristului Sim. Fl. Marian: *L-****am brezit*** *pe N.! Să* ***nu*** *te* ***brezesc*** *şi pe tine!* Explicabil prin afereză de la *obrăzi*, acesta din urmă a fost confirmat tot pentru Bucovina: *Ţi-o spus el ţie în faţă că eu am făcut asta şi asta, las' că ţi-l* ***obrăzăsc*** *eu!* (comunicat din Vicovu de Sus, Rădăuţi – DLR s.v. *obrăzi* 1.);

pomină s.f. „amintire” s.v. *zărand* (Bistriţa–Năsăud). În sintagma *de rea pomină* „de tristă amintire”, cuvântul s-a păstrat în Basarabia, unde este în uz în vorbirea curentă: *anii* ***de rea pomină*** (I. Căpiţă, *Icoană ciuruită*. Chişinău, 2008: 32);

schiop adj. s.v. *pedestru* „**schiop**, schilav” (Bistriţa-Năsăud) este confirmat de DLR „înv. şi reg.” cu exemplificări din Jarnik-Bârseanu, D., I. Pop-Reteganul, P., Teaha, C.N., iar pentru perioada veche: N. Testament (1648), Anon. Car., LB;

sminti vb. „a luxa” s.v. *ceapţă* [fig.] „palmă”: *I-am dat o ceapţă de i-****am smintit*** *măselele*” – (Turda, Bistriţa-Năsăud). DLR înregistrează accepţia propriu-zisă pentru Transilv., Maram., Ban., dar fără referire la partea organismului indicată de Paşca;

şterc s.v. *ştergură* „gunoi, impuritate în ochi”: *Îmi veni o ştergură în ochi* (Hunedoara). Autorul explică *ştergură*, noul lexem, prin „amestec [sic!] între ***şterc*** şi a *şterge*”. În ceea ce ne priveşte, propunem refacerea, prin „etapa” ***ştercură**, din pl. *ştercuri*. Sub presiunea paronimului *ştergură* „ştergar”, dată fiind circulaţia acestuia în zonă, activat, contextual, ori de câte ori intra în acţiune vreo *ştercură*, ar fi putut avea loc modificarea, prin absorbţie, *ştercură* = *ştergură*. În aceste condiţii, suprapunerea şi asimilarea paronimelor este firească. În urma modificării, *şterc*, „atestare involuntară” şi, totodată, punct de pornire al inovaţiei, ca şi rezultatul acesteia, *ştergură*, devin sinonime. Cu alte cuvinte, *ştergură*[2] (cf. *ştergură*[1] „ştergar”) a asimilat, formal şi semantic, *şterc*, uzual în limba veche (cf. *vedea* ***ştercul*** *în ochiul turcilor, iar bârna în ochii săi nu vedea* – N. Costin, după DLR), activ încă la Varlaam, din a cărui *Cazanie* DLR a extras ultimul exemplu;

vopseală s.f. „vopsea” s.v. *buclă*, reprezintă o formă învechită de sg., cu pl. *vopsele* (Jina, Sibiu). Din acest plural, mai târziu va fi „extras” un nou sg., *vopsea*, atestat încă din sec. al XVIII-lea;

zdrenţos „zdrenţăros” s.v. *goţoi* „îmbrăcat rău, **zdrenţos**” (Someş). Calificat „înv. şi pop.”, adj. dispune, preponderent, de atestări din Transilv. (v. DLR s.v.).

1.2.3. Majoritar, „atestările involuntare” confirmate de dicţionare, constau din regionalisme, unele dintre ele, constituind elemente emblematice pentru diferite zone: aria nordică (*cute* s.f. „gresie” s.v. *ciocovete* „obiectele mărunte ce se ţin de casă [sic!]: ciocan, **cute**, săcure etc.” – Alba; *ic* s.v. *găvozd* „**ic**, nadă cu care se crapă lemnele” – Someş. Verbul corespunzător *icui*, ca glosă pentru *găvozdi* refl. „**a se icui**, a se înghesui”, s.v. *zăgazdă*, provine din Maramureş, fapt ce atestă, indirect, prezenţa bazei derivative în zonă; *împănat* adj. „cusut cu flori” s.v. *pocnealâ* „gulerul de la cămaşa femeilor, lat de un deget şi **împănat** de cusături” – Someş; *sorbală* s.f. – reprodus de autor în rostirea locală – „zeamă, supă” s.v. *pârgălău*

BDD-A24895 © 2016 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:00:17 UTC)

„mâncare făcută din bucățele de slănină fripte care se amestecă cu ceapă şi se pun în **sorbală**” – Sângeorz-Băi. Glosa este deficitară prin folosirea unor termeni improprii: *pârgălău* semnifică „adaos, prăjeală, cu care «se dreg» supele”, nu „mâncare gătită”); Transilv. (*baie* s.f. „mină” s.v. *bormaşină, cerime, croişlog, foarot, gaură, hudă, ibărsic, iongări, jmont, lauf, lemnitură, loaşină, mâna, moleț, pilugă, pomnitură, râznă, şticaiz, ştiurț, şut, văsăriş, şubăr*; *băieşi* s.m. pl. „lucrători, muncitori în *baie*, mineri” s.v. *burbalău, cheltuială, gaură, iongări, leger, mijgoarț, panță, pilugă, prustuli, şoroabă, ştrof, şutar, troc*; *vinars* „rachiu” s.v. *pliuhă* „**vinars** slab şi cu gust rău” – Sângeorz-Băi). Omisiunea acestora din repertoriu, regretabilă, afectează capacitatea de reprezentare a lucrării pentru zona în cauză; Mold., Bucov. (*baraboi* s.m. „cartof” s.v. *grampină* „crumpenă, **baraboi**, nap” – Valea Someşului. După DA s.v. *baraboi* 2., cuvântul circulă în Mold., Bucov. şi sporadic prin Trans.; *bortă* s.f. s.v. *budulău* în compusul *fântână cu bortă* „construcție cilindrică săpată în pământ, care serveşte ca sursă de apă la sate” – Someş. Determinantul cu care a fost asociat numele relevă vitalitatea semantismului arhaic *fântână* „izvor” în partea de nord a Transilv. şi, totodată, extensiunea regionalismului *bortă*, specific pentru Mold., Bucov. De altfel, lexemele citate confirmă „dinamica limtelor dialectale” – Cazacu 1963: 27–40 – multe dintre moldovenismele recunoscute traversând munții în spațiul intracarpatic (v. *infra*) sau ardelenisme parcurgând traseul invers); Mold., Transilv. (*bostan* s.m. „dovleac” s.v. *halcă* „jumătatea unui **bostan** sau castravete” – Turda; s.v. *ludaie* „**bostan** bun de mâncat” – Sălaj, s.v. *paleucă* s.f. „mâncare pregătită din mămăligă şi ulei din sâmburi de **bostan**” – Sângeorz-Băi; Transilv., Ban. (*cucuruz* s.m. şi n. s.v. *cucuruzaştină* „locul unde a fost semănat **cucuruz** – Turda”; s.v. *ciolomadă* s.f. „porumb, **cucuruz**” – Valea Someşului; s.v. *puțiene* – Someş; s.v. *lăpiştoc* „turtă de făină de **cucuruz**” – Sângeorz-Băi); Transilv., Ban., Olt. (*corfă* s.f. s.v. *tăcre* „coş, **corfă**” – Someş; *crumpenă* s.f. „cartof” s.v. *grampină* „**crumpenă**, baraboi, nap” – Someş);

Dintre lexemele enumerate rămase în afara corpusului de cuvinte, unele prezintă importanță prin calitatea de elemente reprezentative pentru repartiția dialectală a dacoromânei: *cute* s.v. *ciocovete*, *cucuruz* s.v. *mălai*; *ic* s.v. *găvozd*, *pântece* s.v. *tâmbuşi* sau de elemente susceptibile de a alcătui arii corelative: *pănură* s.v. *friş*; *huioş*. Unele dintre acestea divid dacoromâna şi creează arii colaterale: *cute* (nord), *gresie* (sud); *burtă* (Munt.) – *pântece* (Mold.) – *foale* (Criş.) – *pâncete* (Ban.); *pănură* (nord) – *aba, dimie* (sud).

1.3. Prin specificul său, glosarul de față aduce informație suplimentară asupra vocabularului dialectal (inedit, atestat, învechit, regional etc.). În afara domeniului respectiv, lucrarea amintită relevă fapte din domeniul gramaticii propriu-zise. Acestea sunt mai puțin numeroase, dat fiind profilul lucrării.

1.3.1. Particlarități morfologice regional-învechite: pronume în variante regionale, *nost* s.v. *acătarite*: *Popa **nost** nu are atarite avere*, *dâns* s.v. *anuşcând*: *Anuşcând am fost la **dâns**, da nu mă mai duc* (*ib.*), forme nominale învechite de *pl. tant.*, înregistrate în LB: *îmblăcii* „îmblăciu”: *măneru **îmblăciilor*** s.v. *ciuzi*;

BDD-A24895 © 2016 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:00:17 UTC)

hădaraga ***îmblăciilor*** s.v. *dârjea*; singulare învechite: *vopseală* s.v. *buclă*, plurale noi, concomitent cu lexemul creat: *feştele* „vopsele” < ***feşteală*** < *feşti*; forme verbale: învechite *îmblăt* fig. „bat, snopesc în bătaie”: *Să nu te apristui pe la fată că te* ***îmblăt*** s.v. *apristuiesc, înhoalbă* (*ochii*) s.v. *îmbălgina, se măsură* s.v. *măsuriş*: *timpul când* ***se măsură***.

1.3.2. O altă categorie grupează forme distincte, create în urma accidentelor fonetice: haplologie: *coanele* „ielele” < *cocoanele* s.v. *ciriclii*; aferează: *mestecat* < *amestecat* s.v. *bodogală, mânjoală*; *stupuş* < *astupuş* s.v. *duşnic*.

1.3.3. Masa lexicală excerptată, exterioară corpusului de cuvinte, relevă, la nivelul vocabularului dialectal, fapte care nu pot fi trecute cu vederea decât păgubind evoluția limbii în ansamblul ei. Acestea se constituie din mai multe categorii:

Cuvinte noi, apărute prin derivare:

creații integrale: *a fața (pâinea)*, formație independentă față de cea semnalată de Polizu, *Dicț.* Deosebirile stau în conjugare şi în semantism; *desrăsuci, feştele*;

creații parțiale, prin refacere (amplificare), prefix: *aseamăn, desrăsuci, înholba, nedespoiat, nesfărâmat*; substituție de sufix: *purculeț* < *purculete*, tranşă finală: *bordeu* < *bordei*; simplificare, aferează: *coanele, stupuş*.

prin compunere: *căldare de fiert, făină de cucuruz, făini de piatră, fântână cu bortă, frunză de cucuruz, neam slab*.

expresii: *a face muşama; a se înveli la cap; pe țică, pe mică; a sta nod*.

elemente lexicale învechite: *bătaie, căsar, dulceață, grumaz, legumă, limbă, şterc*.

dezvoltări semantice: *boabe, ciopor, dambla, pânzărie*.

regionalisme cu valoare emblematică pentru repartiția dialectală a dacoromânei: *cute, ic, pănură, pântece*.

ABREVIERI

AFLR	*Arhiva fonogramică a limbii române* a Institutului de Lingvistică „Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti” al Academiei Române.
Bârlea, *Balade* I–II	Pr. I. Bârlea, *Balade, colinde şi bocete din Maramureş*. Bucureşti, Editura „Casei Şcoalelor”, 1924.
Caragiale 2000	I. L. Caragiale, *Opere* [vol.] II. *Teatru. Scrieri despre teatru. Versuri*. Colecția „Opere fundamentale”. Coordonator: acad. Eugen Simion. Ediție îngrijită de Stancu Ilin, Nicolaie Bârna, Constantin Hârlav, Bucureşti.
Cazacu 1963	Boris Cazacu, *Despre dinamica limitelor dialectale*, în FD, V, p. 27–40, şi în *Studii de dialectologie română*, 1966, p. 73–90.
DA	Academia Română, *Dicționarul limbii române*, Bucureşti, 1913–1948.
DDRF	Frédéric Damé, *Nouveau dictionnaire roumain-français*. [Vol. I–IV]. Bucarest, Imprimérie de l'État, 1893–1895.
Dimitrescu, *Locuțiuni*	Florica Dimitrescu, *Locuțiunile verbale în limba română*, Bucureşti, 1958.
DGS	*Dicționarul graiurilor dacoromâne sudice*, volumul I, literele *A–C*,

BDD-A24895 © 2016 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:00:17 UTC)

	Bucureşti, 2009; volumul II, literele *D–O*, Bucureşti, 2010; volumul III, literele *P–Z*, Bucureşti, 2011, coord. Maria Marin.
DLR	Academia Română, *Dicţionarul limbii române* (DLR). Serie nouă, Bucureşti, 1965 şi urm.
Frâncu–Candrea, M.	Teofil Frâncu şi George Candrea, *Românii din Munţii Apuseni (Moţii)*. Scriere etnografică cu 10 ilustraţiuni în fotografie, Bucureşti, 1888.
Iordan 1944	Iorgu Iordan, *Stilistica limbii române*, Bucureşti, Institutul de Lingvistică Român.
Iovescu, N.	Ion Marin Iovescu, *Nuntă cu bucluc*. [Bucureşti], Editura pentru Literatură, 1969.
Jarnik–Bârseanu, *Doine*	Dr. Ioan Urban Jarnik şi Andrei Bârseanu, *Doine şi strigături din Ardeal*. Date la iveală de ..., Bucureşti, 1885 (Ediţiunea Academiei Române).
HEM	Bogdan Petriceicu-Haşdeu, *Etymologicum Magnum Romaniae. Dicţionarul limbei istorice şi poporane a românilor*, tom. I–III, Bucureşti, 1877–1893; ediţie îngrijită şi studiu introductiv de Grigore Brâncuş, 1972, 1974, 1976.
Lexic. reg.	*Lexic regional*, I, redactor coordonator: Gh. Bulgăr, 1960; II, redactor-coordonator: Lucreţia Mareş, 1967 (Societatea de Ştiinţe Istorice şi Filologice).
LR	„Limba română”, Bucureşti, 1952 şi urm.
MAT. DIALECT. I	*Materiale şi cercetări dialectale*, [vol.] I [Bucureşti, 1960] (Academia Republicii Populare Române. Filiala Cluj. Institutul de Lingvistică). Puşcariu 1937Sextil Puşcariu, *Études de linguistique roumaine*, Cluj. Bucureşti.
MDA	Academia Română, Institutul de Lingvistică Iorgu Iordan-Al. Rosetti; *Micul dicţionar academic*, vol. I, literele *A–C*, 2001; vol. II, literele *D–H*, 2002; vol. III, literele *I–Pr*, 2003; vol. IV, literele *Pr–Z*, 2003, Bucureşti, UE.
Pamfile, Lupescu, *Crom.*	Tudor Pamfile şi Mihai Lupescu, *Cromatica poporului român*. Bucureşti, 1914.
Papahagi, *Maram.*	Tache Papahagi, *Graiul şi folclorul Maramureşului*, Bucureşti, Editura Cultura Naţională, 1925.
Păcală, *Răşinari*	Victor Păcală, *Monografia comunei Răşinari*, Sibiu, Tiparul Tipografiei Arhidiecezane, 1915.
Puşcariu 1937	S. Puşcariu, *Études de linguistique roumaine*, Cluj – Bucureşti.
Rom. Ung., *Gl.*	Maria Marin, Iulia Mărgărit, *Românii din Ungaria*. Texte. Glosar. Studiu lingvistic, Bucureşti, Editura Academiei Române, 2013.
SDLR	August Scriban, *Dicţionaru limbii româneşti (etimologii, înţelesuri, exemple, citaţiuni, arhaizme, neologisme, provincializme)*. Ediţiunea întâia, Iaşi, 1939.
Suciu II	Emil Suciu, *Influenţa turcă* în *Contribuţii la studiul limbii române literare*, *secolul al XVIII-lea (1688–1780)*. Coordonatori: Ion Gheţie şi Gheorghe Chivu, p. 153–190.
ŞIO	Lazăr Şăineanu, *Influenţa orientală asupra limbei şi culturei române*. I. *Introducerea*. II. *Vocabularul*. 1. *Vorbe populare*. 2. *Vorbe istorice*. Bucureşti, Editura Socec, 1900.
TDM III	*Texte dialectale. Muntenia*, sub conducerea lui Boris Cazacu. vol. III, de Costin Bratu, Galina Ghiculete, Maria Marin, Bogdan Marinescu, Victorela Neagoe, Ruxandra Pană, Marilena Tiugan, Magdalena Vulpe, Bucureşti, 1987.

BDD-A24895 © 2016 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:00:17 UTC)

TD – Ung., *Gl.*	Maria Marin, Iulia Mărgărit, *Graiuri româneşti din Ungaria*, 2005.
TD – Bulg., *Gl.*	Victorela Neagoe, Iulia Mărgărit, *Graiuri dacoromâne din nordul Bulgariei*. Studiu lingvistic. Texte dialectale. Glosar, 2006.
Teaha CN	Teofil Teaha, *Graiul din valea Crişului Negru*, Bucureşti.
Zanne, P. I–X	Iuliu A. Zanne, *Proverbele românilor*, vol. I–X, [Bucureşti], 1895–1912.

RÉFLEXIONS SUR UN GLOSSAIRE DIALECTAL. Attestations „involontaires” (V)

RÉSUMÉ

En prenant comme point de départ un glossaire dialectal, le travail propose d'identifier les mots dignes d'intérêt, trouvés dans des définitions ou citations illustratives, mais non valorisés par l'auteur du volume et restés en dehors du corpus proprement-dit.

Étant donné qu'ils peuvent être utilisés comme matière linguistique pour de différents problèmes même s'ils ne fussent jamais inscrits dans la sphère d'intérêt du moment lors de l'élaboration du répertoire lexical, l'auteur du présent article les a définis *des attestations involontaires*.

Institutul de Lingvistică
„Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”
al Academiei Române

BDD-A24895 © 2016 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:00:17 UTC)